

HÍDÉPÍTŐK KÖZÖTT

FINISELNEK az Erzsébet-hídi építők, éjjel-nappal dolgoznak, kihasználják a nyár utolsó heteit. Beemelték s már be is szabályozták a hid pályáját alkotó, egyenként 100 tonna súlyú pályatesteket is, ezekben a napokban szegecselik, csavarozzák, il-

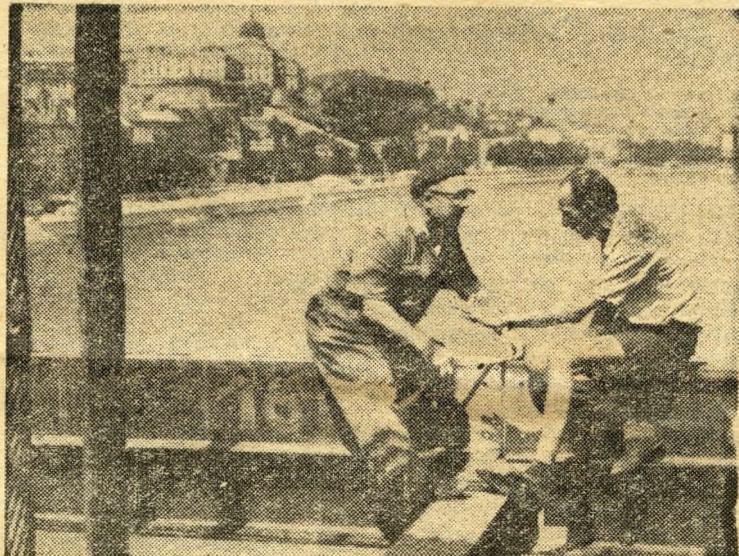
— Végre egy kis csend... — nevet Nagy Lajos, aki egy röpké pillanatra „elhallgattatja” a dübörgő szegecselőpuskát.

lesztik egybe a monstrumokat. A munkálatokhoz ballasztal — a pályatestre hordott kavicsrengettel — terhelték meg ideiglenesen a tartószerkezetet, s most még ez helyettesíti a hid leendő teljes önsúlyát, az aszfaltburkolatot, villamosvágányokat is. Szegecselik és szerelik a parti nyílás gyalogjárdáit, és 7000 négyzetméternél is nagyobb területen megkezdődött a hídszerkezet fémtestének tisztítása, rozsdátlanítása, hogy mielőbb színre léphesse-

Tóth János brigádvezető töpreng: azt hiszem, elkezdhetnénk a 19-es ponton a csavarozást...

nek az útburkolók, vágányfektetők. S ha már a színnél tartunk: **Vogt Károly**, a Ganz-MÁVAG építésvezetője a hídon van, de Irányi utcai „főhadiszállásán” megtaláljuk a születő hid külcsinjének fontos tartozékát, a

— Két milliméterrel emeljük feljebb... — Vogt Károly építésvezető és Mihály János főmunkavezető „konzultációja” 28 méter magasan, a Duna hajjai felett.

színmintát. Még ebben a hónapban belepi a hidat a miniumra kerülő első alapfesték; utána az alapozománc következik, s végül az igazi köntös: *a világos színű, durolszürke fedőzománc.*

RÖVID helyszíni szemlére indulunk a Ganz-MÁVAG hídepitői közé. 28 méterrel a Duna sodra felett, lovaglóülésben, egy keskeny párkányon találunk rá **Mihály János** főmunkavezetőre. Ebben a helyzetben „konzultál” az építészvezetővel, tanácskozásuk fő tárgya: hogyan szegecseljék össze az éppen munkába vett gyalogjárda-hossztartókat. *Ez a munka milliméteres pontosságot kíván, a figyelem maximális összpontosítását, nem is egyszer, nem is tízszer: a hid mindkét oldalán 28—28 tízméteres hosszúságú szerkezetet kell összeilleszteni, a Fiorentini, a 18 tonna teherbíró képességű olasz autódaru közreműködésével.* A megbeszélés néhány perc után véget ér a párkányon, hiszen a szélrohamok akadálytalanul zúdulnak erre a pontra, s ha a tériszony nem is, de a szellőkések annál inkább zavarják a két embert.

Jancsovits Bélát és **Varga Antalt** a szerelőszőnyeg pesti feljárójának táján találjuk; Jancsovits a brigád 23 évvel fiatalabb tagjának magyaráz, miközben a fémcső berendezést „reparálja”. — *Üzemzavar? — No, nem veszélyes, azonnal helyreüjtjük a hibát...* A hattanúgú fémcső brigád a korrózió ellen indul támadásra a kis masinákkal. A kézi erővel történő minizálást egyébként most először az Erzsébet-hídnál váltotta fel a gépi fémcsőzár.

A BUDAI OLDALON **Tóth János** 14 tagú szerelőbrigádja tevékenykedik. A 40 éves és lassan országos hírvé váló brigádvezető hosszú éveken át Dunánújvárosban dolgozott a hideg- és meleghengermű egyik bábájaként. Amikor a tavasszal a hid szerelőszőnyegére fejtetőre billent, ő is rajta volt, szerencsére a biztonsági öv megtartotta. Az ég és föld között lebegés ijedelmeit talán már el is felejtette, a merevítőtartó szerelésének ezernyi fortélyja nem hagyott időt az emlék felelevenítésére. **Tóth** szomszédsgában valaki gumírozott köpenyben, ormótlan bűvársakszerű fejtetőben bólogat felénk: **Farkas János** tart egy pillanatnyi szünetet a fémtest tisztításban. A pályaszerkezetet erős, homokos vízszaggárral söpörteti végig, így rozsdátlanít. —

— **Fiam, inkább a másik deszkát vidd oda — irányítja hangos szóval az ácsok munkáját Góller Pista bácsi, akinek az Erzsébet-híd az utolsó munkája nyugdíjba vonulása előtt.**

Zajos és — zagyos munka ez — jegyzik meg mellettünk. A zagy: a vízszaggár után keletkező zavaros massa, ez ellen, és a fel-fel-pattanó apró kavicsoktól véd az öltözet.

VISSZAFELE jövet a hid közepén táján, a merevítőtartó áll-

— **Egy pillanat, máris adom, csak behúrom ezt a fránya drótot... — Jancsovits Béla a fémcsőzárót reparálja, mellette Varga Antal „asszisztál”.**

ványzaton találkozunk **Nagy Lajossal**, a szegecselő, és **Góller István**nal, az ácsok egyik vezetőjével. Nekik sem a hid az első közös munkahelyük, **Diósgyőrben** szövődött köztük a munkatársak igazi barátsága. Ami nem zárja ki, hogy időnként, a munka hevében lármás vitát ne rendezzenek. A szegecselők ugyanis csak olyan iramban haladhatnak előre munkájukkal, ahogy az állványzatokkal elkészülnek az ácsok, márpedig ez utóbbihoz idő kell. Néha több, mint amennyit a szegecselők türelme elbír. Az ilyesfajta viták azonban gyorsan rendeződnek. Az őszbe hajló, örökké mosolygó **Góller** idestova három évtizede készíti már elő a légben a biztonságot nyújtó állványokat, s *nyugdíjba vonulása előtt az Erzsébet-híd az utolsó munkája.* Nem veszi túlságosan zokon a szegecselők lármás sürgetését, hiszen a lárma együtt jár a foglalkozásukkal: a nagy kéziszegecselő-puska rettenetes zajjal működik, azt túlkiabálni — egymagában is szép teljesítmény. — *Naponta 500—700 szegecslet helyezünk el, néha bizony egész éjjel cseng a fülünk, s mintha darazsak járkálnának a fejünkben — magyaráz Nagy Lajos.* A zaj és a szegecselőpuska okozta állandó rázkódás a legnehezebb munkák rangsorába emeli a szegecselést.

Abba a rangsorba, amelybe — a hidépítés is tartozik.

Kép: Rév Miklós és Váradi Ibolya
Szöveg: Fekete Gábor